

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי יהושע בקמן ז"ל

בן אסתר ופנחס

נולד בקמיניץ-פודולסק, רוסיה

בתאריך ד' בטבת תרס"ג, 3/1/1903

התגורר בירושלים

שרת בחיל הרגלים

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

כ"ג באייר תש"ח, 1/6/1948

נקבר בהר הרצל

אזור: א חלקה: 3 שורה: 6 קבר: 1

בן 44 בנופלו

קורות חיים

בן אסתר ופינחס, נולד ביום ד' בטבת תרס"ג (3.1.1903) בעיר קמיניץ-פודולסק, רוסיה. עלה לארץ בשנת 1921, עם העלייה השלישית, והיה חבר ה"הגנה". אחרי בואו לארץ הצטרף ל"גדוד העבודה", עבר את תקופת סלילת הכבישים הידועה ועבד בכל עבודה קשה. כחבר קבוצת-העגלונים הראשונה שהתארגנה בירושלים השתתף בכיבוש העבודה ברכבת, ולאחר שהקבוצה התארגנה כקבוצת הובלה במשאיות, היה לאחד הנהגים הטובים שלה. בימים ההם השתפר בהרבה מצבו הכלכלי ופרנסתו היתה מצויה בשפע, אלא שיהושע שאף לחיי כפר ועל-כן עזב את ירושלים ועבר עם משפחתו למושב עטרות. שם הקים לעצמו משק יפה, ללא עזרה ותקציב.

בדצמבר 1947 החלה המערכה על עטרות והדרך לירושלים. רבים מאנשי המושב כשלו תחת העול הכבד, אך יהושע נתגלה בימים ההם כאיש-מגן

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אמיץ. הוא קיבל על עצמו את הפעולות המסוכנות ביותר ופעמיים נסע לתל-אביב בענייני המושב, כשהדרך כבר היתה נתונה בסכנה. בסכנת נפשות היה מעביר את תוצרת המושב לירושלים וחוזר עם אספקה למקום. ביום כ"ג באייר תש"ח (1.6.1948), בשעת עבודתו בחצר "תנובה" בירושלים נפגע מפגז אויב ומת. נקבר בשייח'-באדר א'.

ביום כ"ח באלול תש"י (10.9.1950) הועבר למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בהר-הרצל בירושלים.

ישעיהו בקמן

א

לנוקדים במשמר-אילון, שנה טובה ומבורכת!
זה עתה חזרתי מלניה מפוארת, לוויה יהודית עם כל הסממנים של "עמך ישראל", קינות, הספדים, תפילות ויללות. היתה זו שנת תשי"ג ש,התפגרה אחרי פרפורי-גסיסה.
אכן לא נותרה ברירה אלא לפנות מקום לתינוקת בת היומים המתימרת להכתיב לנו גורלות ויעודים.
ראשית חכמה, יש להתחיל מיד ובלי כל היסוסים להשתדל בפני זו היחסנית-בחיתולים שלא תטור לנו, חס וחלילה, רגשות איבה ושלא תטיל עלינו את קצפה, שתתן הרבה ולדות בעונת-ההמלטה והרבה יכול באפרים ובשדות.
וגם קצת יותר ידידות עם כאלה שלפחות היו פעם ידידים...

מסיים אני בברכת "שנה טובה"!

ב

אוף! כמעט ששכחתי לספר לך מעשיה שהתרחשה מאז פגישתנו ברכבת המהלכת בין ההר והשפלה.
לפני ימים השתחררתי מבית-החולים, שכבתי שם שבוע ימים, וזאת לאחר שנשברה המפרקת, עצמות-הבריה ועצמות-השכמה — כתוצאה מקפיצה נועזה מעל לתהום פעורה.
יחד עם זאת נתערער המוראל ורוח תבוסנית דבקה בי, בה תבחיני, בלי כל ספק, בין השיטין של המכתב.
ובכן רצוי שנפליג יותר בדיבורים ונספר לך כיצד מתרחשים דברים כמעט בלי יודעים. ביום הששי נפגשנו והגענו באותו מעמד לידי מסקנות חצי-מוגמרות שעלי להתחיל בסדרת ניסויים, לשם השגת תוצאות רצויות. נכנסתי כבר ביום הראשון למחנה-האימונים ובהדרגת מומחים התחלתי בסדר-יום של אימונים שבתכליתו היה להעמיד את כותבי-הטורים בכושר גופני מתאים בעת הקפיצה הגדולה בה' הידיעה; ראשית חכמה — בנקיטת צעדים שיבטיחו סודיות מוחלטת. מכאן מסתברת תקופת האלם והדומיה.

עוד במחצית הראשונה של יום-האימונים נפלתי, רגלי נקעה וזכיתי לשפע של בזיונות והשפלות מצד המאמנים: "ביש-גדא שכמותך! בקצב-התקדמות שכזה אין שום סיכויים שתזכה אי-פעם לבצע את הקפיצה הגדולה", אילמלא קצת מן הגאווה שנשתיירה בכמויות זעירות, היו דמעות מתקשרות בעיני, ברע האחרון נסתייעתי על-ידי כמה להטוטים והצלחתי למלא את מכסת יום-האימונים.

לאט-לאט התחלתי מסתגל לדרישות, התחלתי גם להתיצב לקפיצות מוקדמות (גבהים של 20 ס"מ) ולמרבית ההפתעה ובניגוד גמור לכל הולכי-רכיל עברתי בהצלחה בפעם השלישית אחרי שנכשלתי בפעמים הקודמות.

שמי פורסם לשבח והעתיד נראה ורוד יותר; הכרת-ערכי עלתה בעיני, ובכלל זו הרגשה נפלאה שערכו של אדם מהווה נושא לשיחת הוולת.

אבל ביום הרביעי לאימונים התרחש האסון...

אילמלא צעדי זהירות ובטחון שננקטו על-ידי האחראים, מסופקני אם הייתי מגיע לידי החוויה הגדולה של הקראת מכתב זה באוזני כתבנית זריזה המביעה סימנים של התרגשות להתפתחות הפרשה.

במסגרת האימונים למשתלמים (אני הייתי עדיין בין הטירונים) עמד בסדר-היום התרגיל של קפיצת-מכשולים, לגובה ולרוחק. לאחר הפצרות נאות המדריך לכלול אותי בתור טירון מצטיין. היה זה פתיון בשבילי ובפני הפתיון לא עמדתי, ומכאן התוצאות העגומות — מפרקת שבורה, יד בגבס וועזוע מוסרי הנותן את סימניו המובהקים במכתב זה.

בעוד כמה ימים עומד אני לצאת למחנה-הבראה מיוחד לשם התאוששות, ובינתיים עליתי לעיר-הבירה ופעמי היו מועדות תחילה לישיבת הרב קוק לברך ברכת "הגומל" על שזיכני לראות במפלת משטר הרודנים במצרים, ואולי גם בחזירתו הקרובה של הנוקד משדה-בוקר לראשות הממשלה.

אצלי כמעט הכל כשורה מלבד הגפים האחוריים. מדי פעם בפעם נזכר אני בסיוט הקפיצה, ולמרבית הפלא, כתוצאה מהשתטות גמורה, יש ורוצה אני לנסות כוחי בקפיצה חדשה...

יְשַׁעְיָהוּ בְּקָמָן

נִצְנוּצִים

כְּמִיָּהּ לְמַרְחָקִים

כְּמִיָּהּ לְמַרְחָקִים, לְמְרוֹמִים, לְמַעֲמָקִים. כְּמִיָּהּ זֶה נִהְפָּכָה
לְצִמְאֻן לִוְהָט. לֹא רַק הַנֶּפֶשׁ הוֹלֶכֶת וְנִשְׂרָפָה, כִּי אִם גַּם
הַגּוֹף הוֹלֵךְ וַיִּבֶשׁ בְּתוֹךְ הַתְּשׁוּקָה לַחֲתוּר וּלְחֲתוּר בְּלִי לֹאוֹת
וּבְלִי הָרֶף אֶל הַחוּפִים הַטְּמִירִים שֶׁל מַחֲוֹה־הַגִּילּוּיִים.
וַיֵּשׂ אֲשֶׁר תוֹךְ חֲתִירָה בְּעֶרְפֶּל הַכֶּבֶד מִנְּצַנְצִים נִגְוָהוֹת
מוֹפְלָאִים מִנוֹף־מַרְחָקִים, מִנְּצַנְצִים וְנַעֲלָמִים, מִהִבֵּהִים וְגוֹיִם.
וּבִרְגָע־הַשְּׁלוֹה הַמַּעֲטִים שֶׁבֵּין סַעְרָה לְסַעְרָה, בֵּין יִרְדָּה
לְיִרְדָּה, אֲרֵג לֹו הַדְּמִיוֹן חֲלוֹם־פְּלָאִים עַל אוֹשֶׁר־נִצְחִים.

הָאִשָּׁה

לֹא פַעַם כִּבְר רִימוֹנוֹ הַקְּסָמִים הַמוֹפְלָאִים הָאֵלֶּה. לֹא
פַעַם נִעְצָה בְּלִבָּנוּ הָאִשָּׁה, בַּעֲלַת חַיּוֹךְ־הַחֵן וְהַמְּבַט הַנּוֹגֶה,
צִפְרָנִים דּוֹרְסוֹת מִתּוֹךְ טַמְטוֹם וְאַכְזוּרִיּוֹת כְּאַחַד. אוֹלֵם בְּכָל
פְּגִישָׁה חֲדָשָׁה בַּשִּׁפְתֵי־הַחֵן וּבַעֲיֵנֵי־הָאוֹר כֵּאלֹו נִמְחִים מְלִבָּנוּ
כָּל נִסְיוֹנוֹתֵינוּ הַמְּרִים וְנַפְשָׁנוּ הַעֵיפָה טוֹבֵלֶת שְׁנִית בַּפִּלְגִים
זָכִים שֶׁל אֲבִיב־הַנֶּצֶח.

הַחַיִּים

בַּעֲל־כְּרַחֵךְ אַתָּה חַי וּבַעֲל־כְּרַחֵךְ אַתָּה נִגְרַר אַחֲרֵי עוֹלָם
שֶׁל חַיִּים, עוֹלָם מֵלֵא כָאֵב אֶטוֹם וְרַחֲמִים לְאוֹמְלָלִים.

תְּקוּפָה מְתַעֲבָת

עֲכָשִׁיו אֲנוּ נִלְחָמִים. הַתְּקוּהָ קִיַּמְתָּ בַּעֲיֵן וְהִיא מוֹחֲשִׁית
מָאֵד. אֲנוּ מִתַּעֲתָדִים לְשָׁנוֹת אֶת פְּנֵי הָעוֹלָם, לְהַבְקִיעַ אֶת
הַקְּלִיפָה בַּה כִּבְר זַע הָאָדָם הַחֲדָשׁ.

חַיִּים אֲנוּ בַּתְּקוּפָה מִתּוֹעֲבָת, בַּה נִשְׁפָּךְ דָּם לֵלֵא תִהְיֶה
וְהַגִּיבּוֹרִים נוֹפְלִים בְּמִקּוֹמוֹת מַחְפִּירִים לְקוֹל נִיבּוּל־פֶּה מִזוּהָם
תוֹךְ סְטִירַת־לַחִי.

אֲבָל אֲסוּר לְהִירְדֵם בַּשְּׁעוֹת אֵלּוֹ שֶׁל בִּטְרָם־שַׁחַר. אֵלֶּה
אֲשֶׁר יִישְׁנוּ בְּלִיל־הַחֲרָפָה לֹא יֵרְאוּ אֶת אוֹר־
הַתְּהִילָה.